

Arrest

nr. 287 420 van 11 april 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 november 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoeker had ingediend op 20 april 2021, onontvankelijk verklaard. Deze beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.04.2021 werd ingediend en op 05.11.2021, 24.11.2021, 01.04.2022 en 19.07.2022 werd geactualiseerd door :

T., Z. [...]

nationaliteit: Georgië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 29.07.2013 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 28.01.2015 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van deze procedure – namelijk iets minder dan 1 jaar en 6 maanden – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Volledigheidshalve dient er vermeld te worden dat betrokkene een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter heeft ingediend, dit op respectievelijk 04.11.2014. Deze werd op 09.06.2015 onontvankelijk verklaard.

Betrokkene haalt aan dat hij in Georgië geen normaal en veilig leven kan leiden, dat hij bij een terugkeer naar zijn herkomstland geconfronteerd zou worden met ernstige moeilijkheden, dat zijn fysieke integriteit in gevaar is en dat hij bij een terugkeer naar zijn herkomstland in het oog zou springen van de Georgische autoriteiten. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat hij in zijn land van herkomst geen normaal en veilig leven kan leiden, dat hij geconfronteerd zou worden met ernstige problemen, dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn en dat hij bij een terugkeer naar zijn herkomstland in het oog zou springen van de Georgische autoriteiten volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene haalt aan dat Georgië zich bevindt in de regio van de Zwarte Zee waar nu verhoogde spanningen zijn tussen de Russische Federatie en Oekraïne, waarbij de laatste gesteund wordt door de NATO en waarbij dit een voorbode kan zijn van oorlog. Betrokkene baseert zich echter op loutere veronderstellingen van wat er in de toekomst zou kunnen gebeuren maar maakt deze blote beweringen niet hard waardoor dit element niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst naar zijn actieve deelname aan politieke manifestaties om publiek te protesteren tegen het huidige politieke beleid in Georgië en tegen de Russische buitenlandpolitiek en de impact daarvan op Georgië. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die aantonen dat de deelname aan deze manifestaties nadelige gevolgen voor hem zouden kunnen hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere verwijzing naar de deelname aan politieke manifestaties volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder verklaart betrokkene dat hij een relatie heeft met Mevrouw B.N. [...] dewelke over een legaal verblijf beschikt, en dat zij twee kinderen heeft die hij samen met haar opvoedt, nl. T.L. [...] geboren op [...]2012 en T.H. [...] geboren op [...]2009 dewelke de Belgische nationaliteit hebben. Hij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering

van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Verder beweert betrokkene dat de coronapandemie een beletsel voor hem is om veilig te reizen en om op een veilige manier binnen een redelijke termijn een aanvraag om machtiging tot verblijf te kunnen indienen. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat hij tijdens zijn reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat hij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in zijn land van herkomst.

Betrokkene haalt als bijzondere omstandigheid aan dat als hij moet terugkeren naar Georgië, zijn integratieproces afgebroken zal worden voor lange tijd en dat dit mogelijks volledig teniet zal worden gedaan, waardoor meteen ook de reden om een machtiging te verlenen zou kunnen wegvallen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen wel degelijk hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Tot slot verklaart betrokkene geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid te zijn noch dat hij onder de uitsluitingsgronden valt zoals omschreven in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene een ononderbroken verblijf heeft van (bijna) acht jaren, dat hij meerdere cursussen en opleidingen heeft gevolgd in België, dat betrokkene het Frans beheerst en een beetje Nederlands begrijpt, dat betrokkene een concreet uitzicht heeft op een vaste tewerkstelling, dat betrokkene op vrijwillige basis geschiedenis- en aardrijkskundelessen aan cursisten geeft, de grote werkbereidheid van betrokkene, dat hij meerdere taal- en werkopleidingen heeft gevolgd, dat betrokkene actief deelneemt aan educatieve en artistieke activiteiten en projecten, de voorgelegde schriftelijke getuigenverklaringen en het integratieproces van betrokkene) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving, op de volgende gronden:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel (en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

[...]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Omdat betrokkene een VIB indiende op 29.07.2013, werd zijn verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een precare verblijfssituatie ging. Vermits het VIB werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming door de RVV op 28.01.2015, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.

[...]

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker richt een eerste middel tegen de eerste bestreden beslissing. Dit middel luidt als volgt:

"Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel : schending van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 & schending artikel 8 EVRM.

A. Algemene principes :

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen).

Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn. d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rehtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

*Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.
Zij dient de beslissing te stelen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.
Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.
(MAST. A., Overzicht van het Belgisch administratief recht. Antwerpen. Kluwer Rechtswetenschappen, 1996. 917, p. 49).*

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

“Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen steunt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.” (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing:

DOORDAT verweerder stelt dat de integratie van verzoeker in de Belgische samenleving en het verblijf van verzoeker in België sinds 2013 geen uitzonderlijke omstandigheden zijn enerzijds en anderzijds aanhaalt dat de asielprocedure van verzoeker negatief was afgesloten.

TERWIJL verweerder in zijn ontwikkelde argumentering enerzijds verwijst naar het feit dat de Belgische asielinstanties een weigeringsbeslissing hadden genomen inzake de asielaanvraag van verzoeker en anderzijds verwijst naar de integratie in hoofde van verzoeker en deze niet in vraag stelt, doch zich beperkt tot het stellen dat de door verzoekers uitgewerkte argumenten niet volstaan om als uitzonderlijke omstandigheden te worden aanzien die de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980 in België kunnen verantwoorden.

Uit de door verweerder gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Uit de motivering van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing dd. 4 november 2022 blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen in verzoekers dossier zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Bovendien schendt verweerder de zorgvuldigheidsverplichting (algemeen rechtsprincipe) door na te laten binnen een ‘redelijke termijn’ de bestreden beslissing te nemen.

De aanvraag cfr. art. 9bis Vw. van verzoeker dateert van 20 april 2021, terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 4 november 2022, hetzij -bijna een jaar en zes maanden later-, hetgeen onredelijk lang is.

Verweerder schendt het principe van “goed beheer”.

Dit principe houdt in dat verweerder door zijn optreden of het nalaten hiervan, geen schade mag berokkenen aan de verzoekende partij.

De vraag dient te worden gesteld of de vertraging in casu had kunnen vermeden of beperkt worden.

De lange duur van de procedure zou desgevallend kunnen worden verantwoord door de zorg om een grondige enquête te voeren.

Het principe van goed beheer omvat het recht op (juridische) zekerheid en het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger.

Het principe van de beoordeling van de belangen dat gekoppeld is aan het principe van goed beheer, houdt in dat de beslissingen tijdens de voorbereidingsfase zorgvuldig worden voorbereid en dat tijdens de beslissingsfase een redelijke keuze wordt gemaakt (principe van proportionaliteit).

In casu bestaat er geen objectieve grondslag waarom verweerder anderhalf jaar tijd nodig had om de bestreden beslissing te nemen.

Verzoeker heeft zich in die lange tussenperiode , sinds april 2021 tot op heden, immers nog verder geïntegreerd.

In de bestreden beslissing wijst verweerder op het feit dat de asielpprocedure van verzoekers “met als onredelijk lang kan beschouwd worden”, doch rept met geen woord over het feit dat verweerder zélf er anderhalf jaar over gedaan heeft om een beslissing te nemen inzake verzoekers 9bis aanvraag.

In zijn 9bis aanvraag baseerde verzoeker zich specifiek op redenen van verregaande integratie, het verbreken van de banden met zijn herkomstland, het deel uitmaken van zijn gezin bestaande uit : mevrouw B.N. [...] van Georgische nationaliteit en haar twee dochters H. [...] en L. [...], beiden van Belgische nationaliteit, hetgeen ingeval van een langdurige terugkeer naar Georgië ondermijnd dreigt te worden : als redenen om zijn 9bis aanvraag vanuit België in te dienen.

Hiermee geeft verweerder blijk van een gebrek aan zorgvuldigheid.

EN DOORDAT verweerder alludeert op het feit dat ‘uitzonderlijke omstandigheden’ in het licht van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 deze zijn die verzoeker verhinderen in zijn land van herkomst. Georgië, deze aanvraag tot verblijf in te dienen.

TERWIJL deze ‘uitzonderlijke omstandigheden’ voor verzoeker geen omstandigheden van overmacht zijn. maar het voldoende zou moeten zijn om aan te tonen dat het voor verzoeker buitengewoon moeilijk is om naar Georgië terug te keren teneinde daar een aanvraag tot verblijf aan te vragen, (zie de Ministeriële Omzendbrief dd. 09/10/1997 betreffende de toepassing van artikel 9.3° van de wet van 15/12/1980. gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14/11/1997 en de constante rechtspraak van de Raad van State. o.a. arrest Nr. 93.760 dd. 06/03/2001).

Verweerder heeft een grote appreciatiebevoegdheid met betrekking tot het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden die in een aanvraag tot machtiging van verblijf worden ingeroepen.

Dit gegeven ontslaat verweerder evenwel niet van de plicht om een beslissing in een individueel dossier op een gepaste wijze te motiveren en op een redelijke manier te beoordelen.

Verweerder had het geheel van de argumenten dienen te beoordelen, die door verzoeker als uitzonderlijke omstandigheden werden ingeroepen, zoals o.a.:

- zijn vlucht uit zijn land omdat hij daar dreigde het slachtoffer te worden van vervolgingen ;
- zijn uitzonderlijk langdurig verblijf in België sedert 2013 ;
- zijn verregaande integratie in het land ;
- het gegeven dat verzoeker concrete werkaanbiedingen heeft ;
- het gegeven dat verzoeker een gezin vormt met mevrouw B.N. [...], van Georgische nationaliteit, die wél over een geldige verblijfsmachtiging beschikt en haar twee dochters H. [...] en L. [...]beiden van Belgische nationaliteit, met wie hij samenwoont in de [...] te Luik ;
- het feit dat er in Georgië actueel een uiterst gespannen politieke en sociaaleconomische situatie heerst sinds het gewapend conflict tussen Oekraïne en de Russische Federatie ; en dat er een realistische vrees bestaat dat ook Georgië zou kunnen worden meegesleurd in de oorlog ;

(Zie VS 9bis dd. 20/04/2021 : “De gedachte van een mogelijke terugkeer naar Georgië, land dat gelegen is aan de Zwarte Zee , in een regio waar actueel verhoogde spanningen bestaan tussen enerzijds de Russische Federatie en anderzijds Oekraïne.

Deze laatste wordt gesteund door de NATO.

De voorbije weken hebben Russische legereenheden zich op grote schaal verplaatst in de richting van de Oekraïense grens waar een grote concentratie Oekraïense legers aanwezig zijn.

De wederzijdse oorlogsretoriek tussen verschillende NATO landen enerzijds en de Russische Federatie anderzijds, kunnen een voorbode zijn van een oorlog.

Het gevaar dat deze oorlog vervolgens andere landen in de regio rond de Zwarte Zee, zoals Georgië, met zich meesleept, is reëel.”)

Indien verzoeker zou genoodzaakt worden omterug te keren naar Georgië, voor de loutere formaliteiten van de indiening van 9bis aanvraag bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging, dan zou het gezin van verzoeker voor onbepaalde tijd van elkaar gescheiden worden.

Dit zou totaal buitensporig en onredelijk zijn.

Verweerder schendt het redelijkheidsbeginsel indien hij verzoeker verplicht om terug te keren naar Georgië, waarmee hij door zijn lange afwezigheid en zijn verregaande integratie in het land (verzoeker verblijft ononderbroken in België sinds 28 juli 2013), de banden verbroken heeft, louter en alleen om van daaruit de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Dit staat geenszins in verhouding tot de schadelijke gevolgen die hieruit voortvloeien voor verzoeker en zijn gezin in België.

De Raad van State oordeelde meermaals dat het niet het onvoorzienbaar of zeldzaam karakter van de feiten is dat dient aangetoond te worden, maar wel het feit dat, rekening houdend met alle omstandigheden, het indienen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland een buitengewone moeite zou uitmaken voor de betrokkene. (Rvst. N° 60.962, 11/07/1996. TVR 97, p. 385 ; Rvst nr. 117.713 dd. 31/03/2003.)”

2.1.2. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Vooreerst betoogt verzoeker dat de verwerende partij heeft nagelaten om de eerste bestreden beslissing te nemen binnen een redelijke termijn. Hij stelt dat de beslissing pas werd genomen een jaar en zes maanden na het indienen van de aanvraag, hetgeen onredelijk lang is. In casu bestaat er geen objectieve grondslag waarom de verwerende partij anderhalf jaar tijd nodig had om de bestreden beslissing te nemen, zo stelt hij nog.

De Raad wijst erop dat de wetgever geen termijn heeft bepaald waarbinnen de verwerende partij over een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet oordelen. Bovendien toont verzoeker niet aan dat een termijn van anderhalf jaar voor het onderzoek van de aanvraag niet redelijk zou zijn en evenmin dat de behandelingstermijn, zelfs indien deze te lang zou worden bevonden, quod non, ipso facto zou leiden tot het toekennen van een verblijfsmachtiging. In casu is immers de ontvankelijkheid van de aanvraag aan de orde, met andere woorden de vraag of verzoeker kan terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen, zoals de regel het voorschrijft.

Waar verzoeker zich beroept op het feit dat hij zich in de periode tussen zijn aanvraag tot op heden nog verder heeft geïntegreerd, stelt de Raad vast dat verzoeker steeds de mogelijkheid had om zijn aanvraag te actualiseren, hetgeen hij ook verschillende keren -laatst op 19 juli 2022- heeft gedaan.

Hoe dan ook kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn betoog dat de verwerende partij verkeerdelijk zou hebben geoordeeld dat zijn integratie en lang verblijf geen buitengewone omstandigheden zijn, omwille van volgende redenen:

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij de integratie in hoofde van verzoeker niet in vraag stelt, doch zich beperkt tot het stellen dat de door hem uitgewerkte argumenten niet volstaan om als uitzonderlijke omstandigheden te worden aanzien die de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen verantwoorden. Hij stelt dat niet blijkt dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Hij wijst daarbij op de door hem in zijn aanvraag aangehaalde redenen, met name zijn verregaande integratie, het verbreken van de banden met zijn herkomstland, het deel uitmaken van zijn gezin bestaande uit mevrouw B. van Georgische nationaliteit en haar twee dochters H. en L. beiden

van Belgische nationaliteit, hetgeen in geval van een langdurige terugkeer naar Georgië ondermijnd dreigt te worden.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat de tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven en geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. Specifiek met betrekking tot de familiale banden wordt gesteld dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied niet impliceert dat verzoeker definitief zal worden gescheiden van zijn gezin en dus geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Wat betreft zijn privéleven wordt in fine van de bestreden beslissing nog geconcludeerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen, die betrekking hebben op zijn lang verblijf en integratie in België, niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld.

Met andere woorden: de verwerende partij heeft eerst onderzocht of het gezins- en privéleven van verzoeker in België van die aard is dat een tijdelijke terugkeer om zijn aanvraag in te dienen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn, in het algemeen, en een schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM in het bijzonder. Het begrip 'privéleven' doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd, en dus ook zijn integratie alhier (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96). Het is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om, na te hebben vastgesteld dat een tijdelijke terugkeer geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, vast te stellen dat de elementen van het gezins- en privéleven niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend maar behoren tot de gegrondheid ervan. Het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in zijn specifieke geval anders over moet worden gedacht. Door de loutere herhaling van de elementen uit zijn aanvraag toont hij niet aan dat de verwerende partij niet deugdelijk heeft geoordeeld.

Waar verzoeker hekelt dat hij moet terugkeren naar Georgië voor de loutere formaliteiten van de indiening van de 9bis aanvraag bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging, moet erop worden gewezen dat de wetgever als algemene regel heeft bepaald dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland moet worden ingediend, behoudens in de voorziene uitzonderingen, zodat verzoeker zich overgeeft aan wettigheidskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is. Verzoekers betoog gaat aldus voorbij aan de wettelijke voorziene procedure in artikel 9 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat de aanvraag 9bis enkel in buitengewone omstandigheden niet vanuit de bevoegde diplomatieke post in het buitenland moet worden ingediend.

Verzoeker betwist verder niet dat het gaat om een eventuele tijdelijke scheiding, maar stelt dat een scheiding voor onbepaalde tijd totaal buitensporig en onredelijk zou zijn en geenszins in verhouding staat tot de schadelijke gevolgen die hieruit voortvloeien voor verzoeker en zijn gezin in België.

De Raad wijst erop dat standpunt van de verwerende partij, met name dat een tijdelijke scheiding in beginsel niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid, aansluit bij de rechtspraak van het EHRM die stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Ook volgens het EHRM geeft een gezins- of privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf, zoals in casu, enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM.

Ter zake mag er niet aan worden voorbijgegaan dat de eerste bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om België binnen te komen nadat verzoeker is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, zich in regel stelt en aanvraagt om te worden gemachtigd tot een verblijf in België. Indien verzoeker een aanvraag indient in zijn land van herkomst, zal de verwerende partij deze aanvraag moeten onderzoeken. Verzoeker

toont niet met concrete gegevens aan dat dit niet zou gebeuren binnen een redelijke termijn die hem toelaat de familiale en sociale banden die hij heeft in België tijdelijk op een andere manier te onderhouden, bijvoorbeeld door gebruik te maken van de hedendaagse communicatiemiddelen. Met zijn vaag en algemeen betoog dat een terugkeer buitensporig en onredelijk zou zijn en schadelijke gevolgen zou hebben voor zijn gezin en zijn privéleven, toont hij dan ook niet aan dat hij zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevindt dat alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden aangenomen. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker weliswaar de schending aanhaalt van deze bepaling, maar die op geen enkele wijze toelicht, terwijl het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk. Voor de volledigheid kan er nog op worden gewezen dat verzoeker verder ingaat op de schending van artikel 8 van het EVRM in het kader van zijn tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoeker wijst op het verbreken van de banden met zijn herkomstland, stelt de Raad vast dat verzoeker dit element niet had aangevoerd in zijn aanvraag. Aangezien de bewijslast op verzoeker rust, kon de verwerende partij hier dan ook geen rekening mee houden.

Waar verzoeker daarnaast wijst op het feit dat er in Georgië actueel een uiterst gespannen politieke en sociaaleconomische situatie heerst sinds het gewapend conflict tussen Oekraïne en de Russische federatie en dat er een realistische vrees bestaat dat ook Georgië zou kunnen worden meegesleurd in de oorlog, en daarbij zijn uiteenzetting uit zijn aanvraag herhaalt, toont hij niet aan dat de verwerende partij ondeugdelijk heeft geoordeeld over dit element. Hij laat immers de motivering uit de eerste bestreden beslissing, met name dat verzoeker zich baseert op loutere veronderstellingen van wat er in de toekomst zou kunnen gebeuren maar deze blote beweringen niet hard maakt, volledig ongemoeid.

Tot slot betoogt verzoeker dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen in verzoekers dossier zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen. Hij stelt dat de verwerende partij het geheel van de argumenten had dienen te beoordelen.

De Raad stelt vast dat uit de eerste bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat alle in de aanvraag aangehaalde elementen zijn onderzocht en zijn gemotiveerd. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven, op zichzelf staand of samengelezen, niet deugdelijk zouden zijn.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld, en evenmin dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.1.3. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker richt een tweede middel tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, dat hij als volgt uiteenzet:

“Schending motiveringsverplichting + schending hoorrecht - art. 41 Handvest Grondrechten EU — schending art. 74/13 Vw.

Schending van art. 5 van de Richtlijn 2008/115/EG dd. 16/12/2008 + Schending van artikel 8 E.V.R.M. (Verdrag van 04/11/1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden).

Het bestreden bevel (dd. 4 november 2022) (Bijlage 13) werd op dezelfde dag (dd. 4 november 2022) als de eerste bestreden beslissing genomen en ter kennis gebracht aan verzoeker op 29 november 2022.

Hieruit blijkt de verknochtheid tussen het bestreden bevel en de eerste bestreden beslissing dd. 4 november 2022 waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9bis Vw. onontvankelijk werd verklaard.

Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing dd. 4 november 2022 en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten, dient met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 4 november 2022 uit het rechtsverkeer te worden gehaald bij een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing dd. 4 november 2022.

Verzoeker wenst daarenboven de volgende bijkomende middelen op te werpen tegen het Bevel dd. 4 november 2022.

Verzoeker verblijft in België sedert 28 juli 2013.

Verzoeker is duurzaam lokaal verankerd.

In zijn aanvraag cfr. art. 9bis dd. 20 april 2021 wees verzoeker er op dat hij sinds april 2017 een vaste relatie heeft met mevrouw B.N. [...]van Georgische nationaliteit, die over een rechtsgeldige verblijfsmachtiging beschikt.

Mevrouw B.N. heeft twee dochters : T.H. [...] en T.L. [...].

Beide meisjes hebben de Belgische nationaliteit.

Verzoeker vormt samen met zijn partner en haar beide dochters een reëel en effectief gezin met wie hij samenwoont, zoals bleek uit het attest van gezinssamenstelling dat verzoeker bij zijn Verblijfsaanvraag cfr. art. 9bis dd. 20 april 2021 had toegevoegd.

Dat verzoeker een gezin vormt met voormelde personen, werd bovendien schriftelijk bevestigd door mevrouw B. en de beide meisjes die allen verklaard hebben dat verzoeker deel uitmaakt van hun gezin ; meehelpt in het huishouden en ook in de opvoeding van de meisjes.

H. en L. aanzien verzoeker als hun vader, die hen helpt met hun schooltaken ; hen dagelijks naar school brengt ; hen naar hun hobby's brengt etc..

In de bijlage van zijn Verzoek cfr. art. 9bis dd. 20 april 2021 had verzoeker schriftelijke verklaringen toegevoegd van mevrouw B. en de twee dochters waarin zij de diensten van verweerder verzochten om verzoekers verblijfssituatie te regulariseren zodat hun gezinsleven verder kon gehandhaafd blijven . zonder de voortdurende onzekerheid dat verzoeker voor onbepaalde periode zou moeten terugkeren, weze het voor het vervullen van de formaliteiten om vanuit zijn herkomstland een visumaanvraag in te dienen, waardoor het gezinsleven voor onbepaalde tijd zou worden opgeschort.

De kinderen zijn schoolplichtig in België en kunnen verzoeker om evidente redenen niet vergezellen.

De door verweerder aangehaalde argumenten om aan verzoeker een Bevel af te leveren, houden een schending in van de motiveringsverplichting.

In casu werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 Vw.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG.

In de motivering van het Bevel om het grondgebied te verlaten dd. 4 november 2022 heeft verweerder niet, minstens onvoldoende rekening gehouden met de lange verblijfsduur (sinds 2013) van verzoeker in België en evenmin met het feit dat verzoekers gezinsleven zich in België afspeelt en tenslotte met het gegeven dat verzoeker alle banden met Georgië verbroken heeft ; wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Indien verzoeker dienaangaande zou zijn gehoord geweest door het Stadsbestuur van Luik, had hij meer inlichtingen kunnen verstrekken over zijn langdurige verblijfssituatie in België ; zijn totaal gemis aan opvangmogelijkheden in Georgië en het feit dat hij in België zijn gezinsleven heeft.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

Indien verzoeker de gelegenheid had gekregen om meer toelichting te verschaffen betreffende zijn langdurig verblijf en zijn gezinsleven in België dan had verweerder hiermee krachtens artikel 74/13 Vw. rekening kunnen en moeten houden.

In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, diende verzoeker in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken.

Het niet horen van verzoeker leidt er in casu daadwerkelijk toe dat verzoeker de mogelijkheid wordt ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een Bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Verzoeker verwijst naar het arrest van 11 december 2014 (Hof van Justitie, C- 249/13 van 11 december 2014) waarin het Hof van Justitie heeft benadrukt dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert.

Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

Het Hof deed uitspraak na een prejudiciële vraag van een Franse rechtbank.

Het Hof heeft aangaande het hoorrecht het volgende weerhouden :

- *Vooraleer de overheid een terugkeerbesluit aflevert aan een derdelander, moet de betrokkene, volgens het Hof, tijdens een gehoor zijn standpunt kunnen weergeven over:*

- o de wettigheid van zijn verblijf,*

- o de eventuele toepassing van de uitzonderingen op het uitvaardigen van een terugkeerbesluit,*

- o en de modaliteiten van zijn terugkeer (vrijwillige of gedwongen terugkeer en de periode voor vrijwillige terugkeer).*

- *De overheid moet betrokkene niet op voorhand op de hoogte brengen van zijn voornemen en van zijn informatie, tenzij als betrokkene daarop alleen kan antwoorden door zelf naspeuringen te doen of eigen bewijzen te verzamelen. In ieder geval moet de betrokkene de kans krijgen om gehoord te worden over bovenstaande elementen.*

- *De betrokkene heeft het recht zich (op eigen kosten) te laten bij staan door een advocaat tijdens het gehoor dat voorafgaat aan de uitvaardiging van een terugkeerbesluit, maar dat mag de terugkeer niet ondermijnen.*

- *Er is geen minimumduur voor het gehoor, maar de betrokkene moet voldoende gehoord kunnen worden over de wettigheid van zijn verblijf en zijn persoonlijke situatie.*

Hoorrecht in het algemeen

Het Hof van Justitie stelt dat het recht om in elke procedure gehoord te worden, volgt uit:

- *haar eigen vaste rechtspraak: de eerbiediging van de rechten van de verdediging is een fundamenteel principe van het EU-recht, waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (Kamino International Logistics C-129/13, Mukarubega C-166/13).*

- *artikelen 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de EU: de EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van een gerechtelijke procedure respecteren.*

- *artikel 41 Handvest: de instellingen, organen en instanties van de EU moeten het recht op behoorlijk bestuur waarborgen, waaronder het recht te worden gehoord voordat een individuele maatregel wordt genomen die nadelig is voor de betrokkene.*

Volgens het Hof heeft het hoorrecht tot doel:

- *de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt en opmerkingen kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit genomen wordt dat zijn belangen op nadelige wijze kan*

beïnvloeden (M. C-277/11, Mukarubega C- 166/13). eventuele vergissingen te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit genomen wordt, niet genomen wordt of dat in een bepaalde zin besloten wordt.

- de overheid in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07. Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universitat C- 269/90. Sopropé C-349/07).

Het Hof stelt dat het hoorrecht gerespecteerd moet worden, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving er niet uitdrukkelijk in (Sopropé C-349/07. M. C-277/11. G. en R. C-383/13).

De EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging respecteren wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het EU-recht vallen (G. en R. C- 383/13).

Waarborgen rechten van verdediging in Terugkeerrichtlijn

De EU-lidstaten moeten een terugkeerbesluit uitvaardigen zodra is vastgesteld dat het verblijf onwettig is, tenzij een uitzondering van toepassing is (artikel 6 Terugkeerrichtlijn).

Ze moeten bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit rekening houden met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander en het non-refoulementbeginsel eerbiedigen (artikel 5 Terugkeerrichtlijn).

Draagwijdte van het hoorrecht bij terugkeerbesluit

De Terugkeerrichtlijn specificeert niets over het hoorrecht bij een terugkeerbesluit.

Het Hof van Justitie benadrukt dat het hoorrecht ook geldt bij een terugkeerbesluit.

Het Hof verduidelijkt wat dit recht om gehoord te worden inhoudt bij een terugkeerbesluit:

De wijze waarop een onwettig verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van de Terugkeerrichtlijn, namelijk de doeltreffende terugkeer van onwettig verblijvende derdelanders naar hun herkomstland (Achughbabian C-329/1 1).

Het recht om gehoord te worden voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd moet de overheid in staat stellen alle gegevens te verzamelen om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren.

Gelet op de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn ; artikel 41 Handvest Grondrechten EU ; artikel 74/13 Vw. ; in het licht van het arrest van 11 december 2014 (Hof van Justitie. C-249/13 van 11 december 2014). had verweerder aan verzoekers op voorhand minstens de gelegenheid moeten geven om gehoord te kunnen worden, hetgeen ten onrechte niet is gebeurd.

* Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. “

Verzoeker is sinds 2013 in België woonachtig.

Hij maakt deel uit van het gezin van mevrouw B.N. [...] van Georgische nationaliteit en haar twee dochters H. [...] en L. [...] van Belgische nationaliteit.

Het is vanzelfsprekend dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing , en met name wanneer verweerder een Bevel wenst te laten afleveren aan verzoeker, dat verweerder om evidente redenen het privé leven van verzoeker en de lange duur van verblijf in België dient te respecteren.

Verzoeker heeft recht op eerbiediging van zijn gezinsleven conform art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging m.b.t. de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en de openbare veiligheid. Verzoeker vormt in geen enkel opzicht een gevaar voor de Belgische openbare orde of voor de openbare veiligheid.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is geschonden door het bestreden Bevel.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van betrokkenen :

“Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling.

Uit de motivering van het bestreden bevel dd. 4 november 2022 blijkt nergens dat dergelijke afweging is gebeurd.

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt om deze reden geschonden door de bestreden beslissing.

Dat er in casu wel degelijk sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM. hoeft niet in vraag te worden gesteld ; getuige hiervan de tientallen stavingsstukken (waaronder aanbevelingsbrieven ; getuigenverklaringen ; foto's etc. etc.) die bij de aanvraagmachtiging cfr. art. 9bis Vw dd. 20 april 2021 waren toegevoegd.

Dat er in casu sprake is van een inmenging door verweerder in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoeker, staat buiten kijf.

Verweerder had (cfr. artikel 8. eerste lid van het EVRM) een billijke afweging dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren.

Verweerder had moeten weten dat door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (en terug te keren naar Georgië) het privé leven van verzoeker daadwerkelijk zal worden gehypothekeerd.

Minstens had verweerder moeten weten dat verzoeker zouden worden geconfronteerd met onoverkomelijke hinderpalen en die verhinderen dat het gezins- en privéleven in Georgië normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Om die redenen had verweerder het gezinsleven van verzoeker in België dienen te handhaven.

Het is dan ook bewezen dat er in de bestreden beslissing een disproportionaliteit bestaat tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat wat maakt dat verweerder een positieve verplichting had om verzoekers recht op privé leven in België te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM staat vast.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 4 november 2022 (waaronder het Bevel om het grondgebied te verlaten : Bijlage 13) te worden vernietigd.”

2.2.2. Vooreerst betoogt verzoeker dat gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten, met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer dient te worden gehaald bij een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel waaruit blijkt dat dit niet kan worden

aangenomen. Er is dus geen sprake van een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, waardoor verzoekers betoog geen toepassing vindt.

Vervolgens betoogt verzoeker dat de door de verwerende partij aangehaalde argumenten om aan verzoeker een bevel af te leveren, een schending inhouden van de motiveringsverplichting. Hij betoogt dat de verwerende partij niet, minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de lange verblijfsduur (sinds 2013) van verzoeker in België en evenmin met het feit dat zijn gezinsleven zich in België afspeelt en tenslotte met het gegeven dat hij alle banden met Georgië verbroken heeft.

De Raad stelt vast dat, zoals dat wordt voorgeschreven door artikel 8 van de Vreemdelingenwet, wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en de door verzoeker niet betwiste vaststelling dat hij als vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht, langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen.

Verder moet erop worden gewezen dat er inderdaad, zoals verzoeker dat zelf in wezen ook aangeeft, een nauwe samenhang bestaat tussen de beide bestreden beslissingen: het bestreden bevel is pas genomen nadat verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

De Raad wijst erop dat bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een dergelijke aanvraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene toelaat om de aanvraag uitzonderlijk in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en dus wordt geantwoord op de vraag of verzoeker al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren. De verwerende partij doet dat op grond van de elementen die verzoeker in zijn aanvraag heeft voorgelegd en die volgens hem een terugkeer in de weg staan. In de mate dus dat verzoeker stelt dat hij niet werd gehoord alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, moet erop worden gewezen dat hij zijn belangen nuttig heeft kunnen verdedigen middels het indienen van de voormelde aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Daarmee is het doel van het recht om te worden gehoord -met name dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden middels het aanvoeren van individuele omstandigheden die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten- bereikt.

Waar verzoeker betoogt dat hij, als hij zou zijn gehoord, elementen had kunnen aanvoeren waarmee de verwerende partij krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening had moeten houden, moet worden gewezen op het volgende:

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich enkel beroept op de elementen inzake zijn gezinsleven die hij reeds in zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had aangevoerd. Het gezinsleven werd door de verwerende partij beoordeeld als zijnde geen hindernis voor een tijdelijke terugkeer met het oog op het vervullen van de wettelijk vereiste formaliteiten vanuit de bevoegde diplomatieke post, met als ijkpunt artikel 8 van het EVRM. In het kader van het eerste middel werd geoordeeld dat verzoeker weliswaar een schending van deze bepaling had aangevoerd maar deze niet had toegelicht. In het kader van het onderhavige tweede middel voert verzoeker aan dat zijn gezins- en privéleven in België buiten kijf staan, net zoals de inmenging door de overheid. Verzoeker stelt dan ook dat de verwerende partij had moeten weten dat hij zal worden geconfronteerd met onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in Georgië normaal en effectief verder worden uitgebouwd of verdergezet zodat er een positieve verplichting was voor de verwerende partij om zijn recht op privé- en gezinsleven in België te handhaven.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Zoals dat reeds in het kader van het eerste middel werd gesteld, is het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Aangezien verzoeker geen verblijfsrecht heeft gehad in België, is een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdelingen en dier familie, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). Een belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van het gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

De verwerende partij ontkent niet dat verzoeker een gezinsleven heeft in België maar heeft zowel in de eerste bestreden beslissing als in het bestreden bevel inzake het gezins- en familieleven gesteld dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de (eventuele) familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verzoeker kan dus in ieder geval niet worden bijgetreden waar hij stelt dat uit de motivering van het bestreden bevel nergens blijkt dat een belangenafweging is gebeurd.

Bij de bespreking van het eerste middel heeft de Raad reeds gesteld dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van het EHRM en dat verzoeker met zijn vaag en algemeen betoog niet heeft aangetoond dat de verwerende partij ondeugdelijk heeft geoordeeld. Waar verzoeker dus opnieuw zijn betoog uit het eerste middel herhaalt, kan worden volstaan door te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Verzoeker stelt verder dat de verwerende partij had moeten weten dat hij zou worden geconfronteerd met onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in Georgië normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Hij wijst er daarbij op dat hij samen met zijn partner, met wie hij een vaste relatie heeft sinds april 2017 en die over een Belgische verblijfsmachtiging beschikt, en haar beide dochters, die de Belgische nationaliteit hebben, een reëel en effectief gezin vormt met wie hij samenwoont, dat hij meehelpt in het huishouden en de opvoeding van de kinderen, dat de kinderen verzoeker aanzien als hun vader, die hen helpt met hun schooltaken, hen dagelijks naar school brengt, hen naar hun hobby's brengt etc., en dat de kinderen schoolplichtig zijn in België en verzoeker om evidente redenen niet kunnen vergezellen.

In het licht van het standpunt van de verwerende partij, met name dat het slechts om een tijdelijke verwijdering gaat, komt het aan verzoeker toe om aan te tonen waarom zelfs een tijdelijke verwijdering een schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM. Immers, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten houdt voor hem geen absoluut verbod in om België terug binnen te komen, eens hij heeft voldaan aan de wettelijk vereiste formaliteiten. In deze stand van het geding kan verder niet vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door verweerder ten gronde of het door verzoeker ingeroepen gezinsleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. In die zin is verzoekers argument dat hij zijn gezinsleven niet zou kunnen verder uitbouwen in Georgië niet relevant.

De Raad kan verder alleen maar vaststellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij gedurende de tijdelijke scheiding van zijn gezin, geen contact kan onderhouden met hen, bijvoorbeeld via de hedendaagse communicatiemiddelen of via bezoeken van zijn partner en de kinderen in zijn land van herkomst, desgewenst tijdens de schoolvakanties. Bovendien maakt hij niet aannemelijk dat de hulp die hij biedt in het huishouden en de opvoeding van de kinderen onontbeerlijk is en niet tijdelijk door hun moeder alleen, desgevallend ook door de vader van de kinderen, kan worden waargenomen. Dat er sprake zou zijn van uitzonderlijke omstandigheden die de verwerende partij zouden nopen tot een positieve verplichting is derhalve niet aangetoond.

Aangezien er geen enkele reden is om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening moet worden gehouden krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM, toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij anders zou hebben geoordeeld dan hetgeen thans in het bevel wordt gesteld, met name: *“De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”*

Waar verzoeker zich beroept op zijn privéleven en verwijst naar zijn lang verblijf sinds 2013 in België en zijn duurzame lokale verankering, wijst de Raad erop dat uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Aangezien verzoeker nooit werd gemachtigd tot verblijf kon hij er niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren en moest hij zich bewust zijn van het feit dat hij bij een negatieve beslissing ingevolge een verblijfsaanvraag diende terug te keren (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). In die optiek moet hij dus blijf geven van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen opleveren bij terugkeer. De verwerende partij heeft ter zake in de eerste bestreden beslissing al overwogen dat het slechts gaat om een tijdelijke terugkeer.

Met zijn algemene beweringen, zonder meer, dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om het privéleven in Georgië normaal en effectief verder te zetten of uit te bouwen en dat zijn privéleven bij terugkeer daadwerkelijk zal worden gehypothekeerd, toont hij geen uitzonderlijke omstandigheden aan, temeer nu

het slechts gaat om een tijdelijke verwijdering van het grondgebied en verzoeker er niet op kon vertrouwen dat hij zijn banden in België kon intensiveren. Net zoals dat hiervoor ook al werd gesteld in zake het gezinsleven houdt het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten voor hem geen absoluut verbod in om België terug binnen te komen, eens hij heeft voldaan aan de wettelijk vereiste formaliteiten.

Verzoeker toont aldus niet aan dat de verwerende partij geen billijke belangenafweging heeft gevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM of dat geen rekening zou zijn gehouden met alle elementen in zijn dossier. Waar hij zich beroept op het verbreken van zijn banden in Georgië, herhaalt de Raad dat verzoeker dit element niet in zijn aanvraag had aangevoerd, waardoor de verwerende partij daarmee geen rekening kon houden. Een schending van de motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

In de mate, ten slotte, dat verzoeker erop alludeert dat de motieven van de beslissing inzake zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet integraal zouden moeten worden hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten, toont hij zijn belang daarbij niet aan. Die beslissing werd immers aan hem betekend, samen met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, waar hij overigens zelf op wijst. Verzoeker weet dus op grond van welke motieven de verwerende partij heeft geoordeeld dat hij kan terugkeren naar zijn land van herkomst zodat hij zich ertegen kan verdedigen, meer nog, hij heeft tegen beide beslissingen het onderhavige beroep ingediend.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS